



Editura NEUMA
Strada Libertății, nr. 188
Apahida, Județul Cluj

Editor: Andrea H. Hedeș
Coperta și DTP: Gelu Iordache

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MATEI, MARIA

Timpul... un zid : poezie / Maria Matei. - Cluj-Napoca : Neuma, 2019

ISBN 978-606-8975-28-3

821.135.1

Scutarea identității în/pri Cuvânt

MARIA MATEI

scrisă în nouă dimensiuni, ceea ce împreună cu
tematicele complexe și efectele impăcate și conținute în
poezii, aduc în evidență o creație literară deosebită.

Timpul... un zid

În volumul de poezie "Timpul... un zid", din cele patru
volume publicate anterior de scriitoare, se numără ca meditații
spre treacătii irreversibili și necăutări, spre ce înseamnă liniștea
de sine, mărturie, amintire, viziune și speranță ce include și
referințe la situații precum răsuflare, rochitul creștin.
Spre condiție lăzitorului în relație cu conținut, este posibilă,
în sprijini și a morții, să punem euri poezie. În ducătă ipostază de
contemplație decalaj și lucru și de observație minor al
volumului, sădător săspese exprimatice, deci și la unul acțion
aplicat în ceterul societății. Astfel, astăzi în cercare a anchur
interioră, eșre interioară spre grădini. Remarcând le
muzicalitatea care este, în primul rând, aprecierea muzicii de tradi
ție. Maria Matei performanță săptămână în săptămână, imprimând
cadașii, păstrându-i o măiestrie reflecției.

Tată, dormindă la colț, într-o căsuță în pădure, învecin
cu portocalul. Părăsind peisajul său de coamenă, Bilez
nu mai e timp. Nu mai e săptămână. Nu mai este săptămână. Bilez



Editura
NEUMA

Sumar

Căutarea identității în/prin Cuvânt /5

Te-am iubit, poezie! /14

Cod portocaliu /15

Decoleteul nopții /16

Floare de Nard /17

Fărâmă de viață /18

E ultima lună de toamnă /19

Dacă aş atinge cerul /20

Răsărit de fecioară /21

Furtuna cuvintelor /22

Ochi de ceară /23

Dacă plâng /24

Bifez o zi /26

Cercul cuvintelor /27

Aș vrea să scriu /28

Inima mea? /29

Primăvara la tâmpale /30

Locuiesc pe un mal de tristețe /31

Pașii tăi /32

Nu mai e timp /33

Dinspre mare /34

Cine ești tu /35

O simplă zi ne-a dispărțit /36

Suntem flori și iubire /37

Timpul... un zid /38

Nici iubirea, nici moartea, nu le vând /39

- Din lumina mea /40
- Nu mă ascund într-un vis /41
- Pasărea nopții /42
- Am plecat /43
- Moștenire din Rai /44
- Se stinge lumina /45
- De nicăieri /46
- Trup de piatră /47
- Îngerul meu /48
- Dezbrăcat de cuvinte /49
- Destin umbros /50
- Rugăciune străbună /51
- Hazard /53
- Suflet orb /54
- Șoapte și vise /55
- Vârf de spadă /56
- Zbor nereușit /57
- Am visat /58
- Toate s-au dus /59
- Voal în cer /60
- Cerc de iarnă /61
- Un zburător /62
- Toamnele trecute, toamnele vrăjite /63
- Prizonier /64
- Doi pași înnodăți /65
- Frunză aleasă /66
- Singurătatea-același veșmânt /67
- Cimitirul fără cruci /68
- Brumar /69
- Doar în poeme /70

O desfătare	/71
Trădare	/72
Ochiul din frunte	/73
Glasul inimii înfometate	/74
Lângă tine	/75
Noi...	/76
Regăsire	/77
Azi	/78
Fețe imunde și muze	/79
Nu ne-am văzut de multă vreme	/80
Tăcere	/81
Zidită în poem de iarnă	/82
Ascultă poemul!	/83
Somn veșnic	/84
Pe strada pustie	/85
Cine sunt?	/86
Ochi de neuitare	/87
Privirea mea te cheamă	/88
Aș vrea să scriu	/89
Așteptare	/90
Arca de lotuși	/91
Drumul dus-întors	/92
Mir de toamnă	/93
Forța divină	/94
Despre lucruri	/95
Plouă!	/96
Ultima lecție	/97
Între bătăi de inimă mă ascund	/98
Resemnare	/99
Făgăduință	/100
Dimineața	/101

Ruginiușal de toamnă	/102
Întreg	/103
E uimitor...	/104
Ți-am fost	/105
În tihnă	/106
O toamnă vine, alta pleacă	/107
O stea între stele	/108
Poveste de iarnă	/109
Multe vorbe	/111
Setea mă tulbură	/112
Poveste de mai	/113
Locuiesc în infern	/114
Dorința unei vieți rotunde	/115
La hotarul unui gând	/116
În vara mea	/117
O lume glacială	/118
Nu te uita!	/119
Misterul din labirint	/121
Semne	/122
Lumină de lună	/123
Repere biografice	/125
Repere critice	/126

Te-am iubit, poezie !

Te-am iubit ca pe-o ultimă zi dintr-o mie,
ca pe-un ultim ecou scufundat,
cu impulsul năuc, zdrobitor,
însetat
de o viață pustie.

Cum creșteai din muguri de brad
din păduri neștiute,
din văstarul inimii mele
și din foșnetul toamnelor slute,

Agonie și cuget mi-ai fost
la un capăt de drum, într-o grotă
neatinsă, zveltă, pe tărâmul anot,
uneori mai purtai redingotă
Te-am iubit îngânat, te-am iubit răspicat
ca un leac de cuvinte-aromate,
peste care, gândul meu legănat
îndelung te-a cuprins cu un voal, printre șoapte.

Pe o cruce de lemn ți-aș fi scris
și pe o ie
chiar cu săngele tău, și-ntr-un vis
Ți-aș fi spus: te iubesc, poezie!

Cod portocaliu

Urc două-trei trepte imaginare
pe drumul sinuos al vieții
împletind fiecare gând
cu un fir de lumină roșu-aprins
suspinând.
Pălesc odată cu tomnatica frunză
când surâsul șagalconic se stinge de dor
și cobor
pe același drum, încărcat de iluzii,
cu petale de piatră în urma pașilor mei.
E liniște; în stângăcia visului alb
ascult doar secundele-nrobitoare
cum se scurg între cer și frunza
înnebunită de absența ochilor de soare.
Câte picuri de neliniști pe fruntea
prin care trec văi adânci!
Mă trezesc și sunt viu,
dar în inimă e scris:cod portocaliu!

Lăsă-ne, Doamne, răgaz
să ne adunăm cuvintele,
să ne rugăm într-un pumn de țărăna
frântătat cu flăcăi de flăcăi
și calea să nu ne fie străină

Decolteul nopții

Noaptea-n decolteu adânc de vară
 Flutură eșarfa în spatele inimii tale,
 Așteptând pe peron, într-o gară
 Să-ți sărute în tăcere fruntea și trupul
 Ca un vis deshumat,
 Ce vrea să-ți acopere timpul
 Trecând pe sub streașina nopții
 Cu iubirea ascunsă, aproape,
 Atât de aproape de cântecul morții.
 Se-aud roțile țâșnind pe șine
 E ultimul tren cu iubire
 Și vine...
 Înălțat ca un vis, pe o singură șoaptă,
 Șerpuind și-aștepând printre gene
 Pașii tăi, pașii tăi pe o treaptă.
 Pe o cruce de lemn și-a scris
 și pe o le
 chiar cu sângele tău, și-ntr-un vis
 I-aș fi spus; te iubeșc, poezie!

Floare de Nard

Lasă-ne, Doamne, răgaz
 În viața aceasta răvășită,
 Suntem copii hăituiți,
 dar iubiți de Tine
 Câte cuvinte strânse în dinți
 pentru ziua de mâine!
 Cum să creștem fără mirul Tău
 Binecuvântat,
 cu îndoiala că vom zbura
 ca un puf de păpădie;
 nu putem trăi în fărădelege
 călcând din păcat în păcat.
 Uite, întindem palmele, cu fruntea lipită de rouă,
 răsfoim cerul
 în rugăciunea de dimineață,
 privind darul Tău, mânăiat de-o rază fragilă
 Lasă-ne, Doamne, răgaz
 să ne-adunăm cuvintele,
 să ne rugăm într-un pumn de țărână
 frământat cu floare de Nard;
 și calea să nu ne fie străină

Fărâmă de viață

Dacă ești neptu

Rosie să te ia

Se-adună toamnele mele, se-adună
în boabe mov, strivite-n ciorchine
și-mi lasă-n gând amintirea nebună
o simplă fărâmă, rămasă în mine.

Obrazul se strânge în palmele reci
și-n ceață urzită cu valuri de fum
O, toamnă! prin câte vieți o să treci
cu tălpile goale, pe mii de poteci
și, poate, vei scrie odată-n surghiun
pe frunzele tale, poemul postum.

Fărâmă de viață la capăt de lume
în cartea rescrisă cu muguri de brad,
cu albe nopți, nopți fără nume
sunt încă departe de marele-iad.

Se-adună toamnele mele, se-adună
cu soare și ploi, și gânduri albastre,
rotindu-se-nvârtejul galben de lună
când ninge cu multe cuvinte măiestre.

E ultima lună de toamnă

E ultima lună de toamnă, logodită
în pliuri de-aramă, în fustă de frunză
brumată, rănită.

Ea cere-ndurare și este confuză
la auzul secundei ce bate la ușă,
fiind părăsită de păsări, de muză
cu sufletul stors, aproape cenușă.
Și totusi, mai speră, mai vrea
ca iarna să nu o sărute
și pasii să-i vadă pe covorul de nea,
în luna frunzei-pierdute.

E ultima lună de toamnă, și calea-i îngustă,
cu buze de ceară și note de Si,
în haina vetustă

Aud strigătul ei dinspre noapte spre zi
pe-un fond rece, velar, în tonuri de gri.

Dacă aş atinge cerul

Dacă aş atinge cerul cu tristețea mea,
Ar curge norii în lacrimi săngerânde
Pe fruntea lutului, nefericirea ar cădea
Zvâcnind ca un vulcan din inimi tremurânde.

Dacă aş atinge cerul cu iubirea mea,
Privirea s-ar preface-n limpede oglindă
Şi tu, zeiţă coborâtă dintr-o stea
Mi-ai fi lumină caldă, în fice secundă

Dacă aş atinge cerul cu inima toată, ţi-aş spune
Pe un ochi de lucarnă, cum azi îţi văd zborul
Mai frumos şi mai lin, prin vârtejuri nebune,
Ca un jude privind, inundat doar de dorul
De-a iubi, de-a strânge în brate tot Cerul.

Răsărit de fecioară

Cum se înăbușă ultima licărire
violetă, rotundă
în răsăritul tău de fecioară
Cum se aprinde lumina la marginea
unui vis, seară de seară,
aşa voi culege înainte de-amurg
toate roadele tale în pârg;
le voi strânge în buchete mici, de-albăstrele,
patima inimii o voi pune în ele,
toată lumina din ceru-mblânzit,
cruciuliţă din stele și poeme de miere,
îți voi pune la gât
peste toate,
pecete va fi un sărut.

Furtuna cuvintelor

Ai aprins toate felinarele, Doamnă!
mi-ai tulburat amarnic tăcerea
cu furtuna cuvintelor, aproape o toamnă,
smulgându-mi visele, mângâierea
iar eu, dragonul de altădată, cu ochii de zmeu
și-armură de leu,
am rămas azi o simplă paiață!
Când, pe rană, grano salis mi-ai pus
șerpi pe colacul inimii și solzi mari de gheață
cu toate diminețile întoarse spre-apus
E fum negru și des, Doamnă, e ceată!

Dacă plâng,

ar învăța să lăcima pe cobra?

Ochi de ceară

Cu nopti atârnate de gene,
Sălbaticul vis alburui, în tăcere,
îmi scrie poeme, de-o vreme
și voi, ochi de ceară, în lumină caldă
Nu vreți să vedeti
Licăru-lumii cuprins de poeti
Și luna albastră înflorind dintre nori
Sub care iubirea naște fiori?
Priviți spre singura stea cristalină
Cum taie-ntunericul,
Cum urcă-n lumină,
Răsfoind prin file de cer, cu aripi de îngerii,
Două mărgele de ochi, prea triști și prea tulburi,
În oglinda de nuferi.